

iz mesta, postal sem hud in suval sem kolikor sem mogel s petama svojih škornjic konja v njegova suha rebra. Prenášal je konjiček nekoliko časa potrpežljivo moje udarce, naposled bilo mu je pa menda vender preveč in začel je skakati, kakor da bi bil star tri leta, da-si bi ne hotel priseči, da jih ni imel še trideset. Na mojo nesrečo se je obrnila cesta nizdolu, a moj šarko je še vedno skaketal kakor za stavo. Čim bolj midva nizdolu, tembolj jaz njemu na vrat, takó da sem tam na podnožji klanca vže prav na vratu jezdil in se hočeš nočeš zvrnil v jarek, v katerem je bilo še od poslednjega dežja obilo mokrote in blata. Konj je odhitel dalje, a jaz sem slišal tudi od spredaj glasen smeh Kolaričevega Janeza, ki je dejal:

„Dobro je, da je mehko!“ — in lovil je čilega konjiča.

A bilo je res mehko, kajti če bi se bil pritisnil takrat na kak zid, bila bi na njem naslikana cela moja poredna oseba. Hitel sem domóv in odkritosrčno priznal materi vso svojo pregreho. Pokarala me je ljubeznjiva mati — in ko so se hlače posušile, prišla je na nje precejšno zaplato. Vesel sem bil, da se je stvar takó poravnala, kajti če bi bil moj dobri oče domá, kdo vè, če bi ne bil rabil katerega izmej mojih nekdanjih konjev, ki v vsakem grmu rastó ter mi ž njim izprašil blato iz hlač in razposajenost iz glave. Zaslužil bi bil izvestno.

A jezdil od tistih dob nisem nikoli več.

Pri mrliču.

(Zapisal, kakor čul B. Bartel.)

Bomo za mizo se vseli,
Žalostno pesen zapeli,
Ki mrič jo sam prepéva,
Ko na odru tu ležéva.

Grôzna žalost me sprehaja,
Ko zdaj moram s tega kraja,
Daleč, daleč s tega kraja,
Do nebeškega tjà raja.

Tudi mi bomo ležali,
K vsem svetnikom zdihovali:
„Oj, Boga za mé prosite,
In me k njemu prinesite!“

Jamo ste mi izkopali
Da me bote vánjo djali;
Jamo bote zagrnili,
In cvetic na njo sadili.

Venci zvití so cveteči,
Beli, modri in rudeči,
Náme bote jih zložili
Z njimi mene okrasili.“

